

[L. Rasmussen.]

vil jeg sige, at Venstres Politik nu og den højtærede Ministers Stilling nu viser, at Venstre har en ganske anden Stilling, naar det er Opposition, end naar det staar som Regering. Da jeg som Forsvarsminister stillede Forslag om Nedsættelse af de militære Udgifter, stod Venstre og ivrede imod og erklærede, at mindre end 3 Mill. Kr. kan vi ikke nøjes med til Hæren til Nyanskaffelser, ikke en Øres Nedslag. Nu kommer den højtærede Minister og siger: For indeværende Aar kan vi godt nøjes med 1 Mill. Kr. Saaledes er det, naar Forsvarsministeren er Venstremand; er han Socialdemokrat: Værsgo 3 Mill. Kr., ikke en Øres Nedslag! Lov er Lov, og Lov skal holdes. Det kan Hæren ikke taale.

Hvad angaar Reservebefalingsmændene, da var jeg et Aar i Stand til at kunne udlade at indkalde dem til en Maanedes Tjeneste, men da lød Raabet: Reservebefalingsmændene kan ikke nøjes med mindre end en Maanedes Uddannelse aarligt, de skulde egentlig have mere. Men nu, da Forsvarsministeren er Venstremand, hjælper det saa kolossalt paa Reservebefalingsmændene, nu kan de udmærket godt faa deres Uddannelse reduceret, nu er der intet i Vejen. Da jeg et Aar vilde stryge Efteraarsmanøvrerne, saaledes at de skulde nøjes med 28 Dage, svarede Venstre: De kan virkelig ikke nøjes med mindre end 2 Gange 28 Dage, det er det allermindste — efter at de i Forvejen havde haft 5 Maanedes Uddannelse! Men nu, da det er en Venstremand, som er Forsvarsminister, er der ikke noget i Vejen for, at de kan nøjes med 28 Dage og en Maanedes mindre Førsteuddannelse; da det var en Socialdemokrat, der sad som Forsvarsminister, var det ganske umuligt. Skulde det atter hænde — og det kunde jo hænde —, at en Socialdemokrat blev Forsvarsminister, og vi saa ser den højtærede Forsvarsminister som det ærede Medlem Hr. Brorssen staa op og jamre over, hvad der sker, vil Tingets Medlemmer sikkert sige: Græder ikke Børnlille, det turde være Løgn alt sammen! Hvad han for et Aar siden forkætrede, da en Socialdemokrat var Forsvarsminister, er god Latin nu, da han selv har faaet Lov til at sidde paa Pladsen. Derfor forstaar vi, at det er rigtigt, hvad Venstres ærede Ordfører siger, at denne Gang er det et ærligt Forslag; vi bærer os ikke ad som i 1922 og fastsætter Rammer, der ingen Penge er til.

Der er et Gode ved Forslaget, det er, at det angiver Flaadens Levetid saaledes,

at man kan danne sig et Skøn over, hvad vi har, og hvad vi skal bruge, men der er en Mangel, og det er den, at Ministeren ikke meddeler os, hvor gamle de Skibe er, vi har, og jeg ved godt, hvorfor han ikke har gjort det. Jeg har ikke Materialet ved Haanden, og jeg kan ikke sige Alderen nøjagtigt, men hvis det passer, at Skibene ikke skal være ældre end angivet, og vi skal have den Nybygningskonto, som Ministeren har foreslaaet, vil vi i hvert Fald i de første 15 Aar ikke have den Flaade, Ministeren opgiver vi skal bruge som Minimum, efter at Flaaden er reduceret. Vi faar derfor forhaabentlig i Udvalget at vide, hvad det er for Skibe, vi har, hvor gamle de er, og hvor hurtigt vi kan naa til det, som Ministeren erklærer for absolut Minimum, efter at Flaaden er reduceret, hvor længe vi kan vente at have den Flaade, vi skal have efter Nybygningskontoen. Jeg nævner det kun, fordi det viser, at det, i alt Fald efter mit Skøn, er saa som saa med Ærligheden.

Nu skal jeg nævne det tekniske Korps. I 1922 blev der, saa vidt jeg husker, af Forsvarsministeren nedsat en Sparekommission. I denne Kommissions Betænkning blev der om det tekniske Korps skrevet følgende, som jeg skal oplæse:

„Det maa endvidere anses for en Nødvendighed for at sikre Værkstederne en tilfredsstillende Rekruttering af overordnet Personale, at Officerer, der afgives til Teknisk Korps og viser sig i Stand til at gøre Fyldest her, maa være endeligt bundne til Korpsen og i Almindelighed ikke efter nogle Aars Forløb flyttes tilbage til deres oprindelige Vaaben“.

Det skrev Sparekommissionen i 1924. Det, de gjorde gældende, var, at naar Officerer i det tekniske Korps var kommet lidt ind i Fabrikationen, fjernede man dem igen. Nu kommer Ministeren og siger:

„Det har vist sig uheldigt paa et for tidligt Stadium at knytte de paagældende fast til Korpsen, dels fordi det for Vaabnene har Betydning at faa Officerer tilbage, som har gjort flere Aars Tjeneste ved Korpsen, og dels endelig, fordi Ordningen i særlig Grad vanskeliggør Uddannelsen af de unge Artilleriofficerer“.

I den Kommission, som afgav Betænkning i 1922, efter at man havde haft den Ordning i længere Tid, som Ministeren nu vil vende tilbage til, i den Kommission sad mange gode Mænd. Jeg skal nævne et Par af dem. Den ene hed I. A. Hansen, for Tiden Venstres Militærordfører, den anden hed Stensballe, for Tiden Trafikminister i Venstres Ministerium. De to underskrev den